

— Якинтъ Жизскра! сестринъ ми сынъ? и честната жена съ насма можеше да задържи едно засмиваніе на задоволность.

— Той! самъ си той! рече момата.

— О! право имашь момне дѣто казвашь че не е съ прилика тѣзи любовь — и еще повече тя е не възможна работа, добрій разсѣдъкъ иска щото да си забравите единъ други.

— Какво! да забравя Якинта, извика Варвара — да го забравя! О подобръ умираю.

— Недѣй Варваро, недѣй дѣщи, помисли да чуй баша ти — какво зло ни стига — той за тебъ не сънува освѣтъ годеникъ богатъ...

— Но сънътъ му ще премине...

— Както и твой сънъ, защото Якинтъ не е мъжъ за тебъ — добъръ е, почтенъ е, хубавецъ и даровитъ съ таленти, но сиромашъ е.

— Не съмъ ли азъ доволно богатъ и за него?

— Не, сыно, мое чедо, това сж извѣяни идеи, трѣба решително да го забравишь.

— Невъзможно е, мамо! знаишь ли че образътъ му е сякога на очитъ ми и азъ не живѣя освенъ за него?

— Толкозъ силно ли си влюбена? — Но кога сте ся виждали, приложи уплашено малко Агата, кога сте приказвали? защото въ къщата на сестра ми само нѣколко пѣти си го видѣли.

— И беше доволно, прищущна момата позасмѣно — но...

— Но.... кажи дѣ какво?

— Не, не, не могъ ти каза, ще мя....

Не крий Варваро, искамъ сичко да знамъ! — Може да сте си писували?

— Да!...